

čitateljstvo kojemu je i namijenjena ova knjiga koja nam velikom snagom svojih ljudskih riječi usmjerava pogled duha i uma prema onoj jedinjoj Vječnoj Božjoj Riječi, izvoru pravoga života.

Alan Modrić

S. Marija od Presvetog Srca (Anka Petričević), *Pjesme srca*, Symposion, Split, 2011, 201 str.

Pjesme srca nova je zbirka poezije već poznate i potvrđene hrvatske književnice sestre Marije od Presvetog Srca odnosno Anke Petričević. Zbirka je u kontinuitetu s poetikom prijašnjih (primjerice, *Mistične ruže*, *Zov vječnih vrhunaca*, *Dosegnuh svoj sjaj*) te dodatno obogaćuje nemalu bibliografsku autoričinu baštinu (preko 40 objavljenih djela). Zbirka je podijeljena na šest ciklusa koje čini 148 pjesama: *Zavičaj u srcu* (26), *Čezne srce moje* (14), *Žeda srca* (46), *Vječnoj, utjelovljeno ljubavi* (16), *Pod križem* (24) i *More preda mnom* (22). Djelo je obogaćeno i ilustracijama Danijele–Karmele Kovačić koje komplementiraju kristocentričnost, prozračnost i intimnost poezije. Sve pjesme sestre Marije naglašeno su mistično–duhovnoga sadržaja; i kada izbor riječi nije eksplicitno religiozan, ocrtava se temeljno transcendentalističko pjesničko usmjerenje (*nebo, zora, nebeski svod, golubica*). Dominantni su motivi, često sublimirani u posljednji, sadržajno zaokružujući stih (često, zapravo, singularnu misao): *čežnja, srce, vječnost, sjaj, ljubav, jecanje, noć, tišina, žeđ, izvor, dubina, cvat, božanski Drugi*: »On u meni / trajno šumi... / On u meni — / jeca.« Pjesnikinja osebnim intimističkim, neposrednim stilom opisuje stanja srca naspram božanskoga: od noći, čežnje, nesigurnosti, trpljenja i potrage do utjehe, mira, ekstaze i eshatološke nade. U kratkim

slikama, uglavnom neoptrećenim ritmom ili unaprijed zadanom strukturom, očituje se lakoća, jednostavnost, protočnost misli pretvorene u pjesnički govor obilat asonancama (»Trebam Te kao breza«) i aliteracijama (»Sok Ti iz Srca sišem«), anaforama (»Ja vazda odlazim / ja vazda putujem«), ponavljanjima (»Nazočnost Tvoja / obuzima dušu moju / kao plimni val / kao plimni val«) i onomatopejama (»Mrmori u meni more«). Shvaćanje poezije sestre Marije mora biti u skladu s njezinom intuitivnošću i meditativnošću, molitvenim karakterom »mudre djevice« u iščekivanju Zaručnika. Zapravo, približiti se punijem shvaćanju njezine poezije znači uživjeti se, su–živjeti duhovnost (s brojnim aluzijama na franjevačku baštinu zanesenosti prirodom, očitovanjem Boga kroz stvorenje te mističnom čežnjom) iz koje pjesme nastaju. Lirski je subjekt nerijetko trpeći recipijent; on je umoran (*Umorna sam*), čeka (*Čekam Te*) prikovan je (*Prikovao si me uz jarbol*), moli Isusovu blizinu (*Dodi, Gospodine*), sanja (*Probudi me*), promatra (*Vodoskok*), »biva uz« (*Da s Tobom mogu biti*), biva stvoren (*Oh, ti me stvori*), biva prožet ljubavlju (*Ovij me ljubavlju svojom*); drugim riječima, on radikalno ovisi (jer riječ je o istinskoj kršćanskoj mistici) o Bogu i sve prima od njega. To, međutim, ne niječe aktivnu ulogu subjekta u nekim pjesmama (npr. u *Vječno si mi mlad* — »S tobom ću, / spašavat' svijet« ili »Ulazim noću u Getsemani, / nalazim Te« pjesme *U Getsemani ulazim*), već se konformira temeljnoj stvarnosti vlastite kontingencije koja biva oživljena božanskom ljubavlju, kako bi potom djelovala s njom. Ova zbirka potvrđuje mjesto s. Marije kao važne pjesnikinje religioznoga nadahnuća koja jednostvanom ljepotom lako dopire do čitatelja.

Hrvoje Juko